

[Ebba Strange.]

sonale uden anciennitet og derfor lave løn-
ningsudgifter; de får samme maksimumstil-
skud som institutioner med personale, der
har været i den samme institution i 10-15
år, og som derfor har opnået en temmelig
høj lønanciennitet. Jeg kunne fortsætte med
masser af eksempler, men skal ikke trætte
tinget med det, men bare fastslå, at der for
mig at se ingen plan er i den politik, vi her
bliver præsenteret for.

Så har ministeren til disse indvendinger
svaret, at grænserne er sat så højt, at selv
institutioner, hvor de nævnte forhold gør sig
gældende, skulle kunne drives inden for
maksimumsgrænserne, og det svar har soci-
aldemokratiet bl.a. stillet sig tilfreds med at
få. Jeg vil gerne spørge: hvad betyder det at
kunne drives? Hvilket kendskab har vi til de
konsekvenser, det vil medføre? Efter de
oplysninger, vi har fået, og det endda fra
socialministeriet selv, svinger besvarelsene
fra den ene institution til den anden på et
eller andet sted mellem 5-6 pct. op til 40
pct. Hvordan kommer de institutioner til at
se ud, der skal til at spare 40 pct. i næste
finansår? Jeg ville nødig arbejde dér.

Lovforslag nr. 135 indeholder også en af-
skaffelse af statsrefusion til læge- og tandlæ-
getilsyn i daginstitutionerne. Socialmini-
steren har stillet sig imødekommende over
for, at institutioner med særlig truet klientel
kan træffe aftaler om lægetilsyn mod refusi-
on.

Det er godt, men det er efter min mening
ikke nok. Vi må stadig væk vende os mod
den sundhedsmæssige forringelse, der ligger i
lovforslaget. De truede børn er ikke samlet i
enkelte institutioner, som man sådan kan
pege ud og sige: dér er de, dem giver vi lov
til at få lægetilsyn. De findes i større eller
mindre tal i alle institutioner, og derfor er
regelmæssigt lægetilsyn nødvendigt, hvis vi
ikke skal opleve sundhedsmæssige tilbage-
skridt blandt vores småbørn. Der er i tidens
løb opdaget mange småskavanker hos børn
ved disse lægetilsyn, samtidig med at den
almindelige hygiejne i institutionerne har
kunnet holdes under kontrol.

Fremskridtspartiet og retsforbundet fore-
slår, at pædagogerne skal påtage sig at hen-
vise børn til lægen. Det er en meget stor til-
lid, fremskridtspartiets lægelige repræsen-
tant i socialudvalget pludselig viser disse

pædagoger, som han har ellers kun har haft
foragt tilovers for. Da jeg ikke drømmer om,
at hr. Erlendsson vil være med til at for-
længe pædagoguddannelsen, vil jeg som
forælder udtale, at jeg føler mig tryggere
ved, at en læge tager sig af det lægelige og
en pædagog af det pædagogiske end om-
vendt.

Med hensyn til tandlægetilsynet henviser
socialministeren til den kommunale børne-
tandpleje. Ministeren burde bedre end andre
vide, at den kommunale tandpleje slet ikke
er udbygget til at omfatte småbørn, så
henvisningen er helt illusorisk. Vi afskaffer
altså en spød begyndelse til noget, som alle
er enige om ville være godt, nemlig at tand-
pleje blev startet i småbarnsalderen, fordi
det ville spare tandlægeudgifter senere i li-
vet. Men spareforslaget er uden perspektiv,
det er et spareforslag, der set i en større
sammenhæng ganske enkelt bliver fordyren-
de. Men disse overvejelser eller beregninger
har man altså ikke kunnet eller villet gøre
sig fra regeringens side.

Lad mig til slut slå fast, at vedtagelsen af
dette lovforslag giver sorteper videre til
kommunerne. Gennem de proportionale
kommuneskatter må befolkningen nu, forskel-
ligt fra kommune til kommune, betale for
regeringens manglende evne til at foretage
en virkelig gennemarbejdet planlægning.
Måske kan vi ikke sidde her i tinget og fast-
sætte, hvilken standard vores institutioner
skal have i forskellige egne af landet. Men så
lad os erkende det og så vente med dette lap-
peri, til der kan indføres en rimelig bloktil-
skudsordning.

Hanne Reintoft (DKP):

Som allerede sagt ved første behandling
kan vi under ingen omstændigheder støtte
disse lovforslag. Vi har advaret mod det, der
er blevet advaret fra pædagogkredse, vi har
set, at man allerede i nogle kommuner er
nødt til at skære ned på personaletallet for
ikke at få priserne alt for højt op. Vi ved,
det skader både forældre og børn, og når jeg
nu kan forstå, at man igen i udvalget har
haft denne illusoriske debat om, hvorvidt
børnene skal være hjemme eller ude, er der
kun at gentage, at det er og bliver en skin-
debat, det er en debat for overklassens og
middelklassens kvinde, det er ikke en debat
for arbejderkvinden, der med de huslejer og